

Met geloof en ijver. Overweging in de Eucharistieviering bij gelegenheid van 60 jaar Nederlandse Provincie van de Broeders van de Christelijke Scholen en opheffing van de provincie en intrede in de provincie Centraal Europa.

Lezingen:

Jesaja 43, 16-21

Prediker 3, 1-10

Matheus 20, 1-16

Beste broeders en zusters,

Het verhaal van de arbeiders in de wijngaard is een mooie getuigenis. We horen waar het Jezus om ging. Hij laat zich niet leiden door de macht van het geld, maar door de aandacht voor de wijngaard, voor de zorg om mensen. Hij nodigt ieder uit op zijn of haar manier een bijdrage te leveren aan die wijngaard. Het mooie vind ik dat in het evangelie recht wordt gedaan. De mensen van het laatste uur leveren met evenveel roeping en evenveel engagement als de arbeiders van het eerste uur een bijdrage aan het werken in de wijngaard. Hier ligt, naar mijn mening, de kern waar het om gaat. Met roeping, met enthousiasme en met bewogenheid dienstbaar te zijn aan die samenleving van God, aan de wijngaard van de wereld opdat deze wereld een wereld van mensen en vooral ook een wereld van God wordt.

Als de wijngaardenier, de eigenaar, aan het einde van de dag afrekening houdt doet hij dat op een rechtvaardige manier. Hij doet dat niet door aan te geven dat de arbeid van mensen stukwerk is dat per uur betaald moet worden. Hij honoreert de inzet. Hij honoreert de betrokkenheid, het engagement en de roeping van iedere mens. Daarom horen we Jezus zeggen *“Mag ik met het mijne niet doen wat ik vind dat goed is”*. Ik vind het een bevestiging dat iedere mens een roeping heeft om zijn of haar bijdrage te leveren aan de samenleving van mensen, aan de samenleving van God, aan Gods koninkrijk. Het is zo mooi dat het er niet toe doet of je vanaf het eerste of het laatste uur daarin aanwezig bent.

Dit evangelie van de arbeiders in de wijngaard is vol betekenis voor het moment van vandaag. Het evangelie heeft ons werkelijk iets te zeggen. We zouden immers kunnen denken dat de jaren van inzet, betrokkenheid, bewogenheid, creativiteit en van engagement nu voorbij zijn nu we als provincie ophouden te bestaan en ingevoegd worden in een nieuwe provincie Centraal Europa. Wat is onze toekomst nog? Wat is ons leven nog? Wat is onze inzet en betrokkenheid nog? Hoe kunnen wij op een leeftijd waarin we minder energie hebben dan in de jonge jaren onze bijdrage leveren aan het koninkrijk van God, aan die samenleving, aan die wijngaard van de wereld. Het evangelie zegt mij vandaag, hoewel er gewerkt is vanaf het eerste uur, dat ook het laatste uur belangrijk is. Het laatste uur is belangrijk omdat het ook op dit moment, in deze omstandigheid er om gaat onze roeping vorm te geven en niet bij de pakken neer te gaan zitten en te denken of te zeggen dat het voorbij. Natuurlijk ligt er veel achter u. De toekomst is echter niet voorbij. De toekomst is open. De uitdaging is om vanuit de omstandigheden opnieuw te beginnen. Dat vind ik het mooie.

Het begint opnieuw onder andere omstandigheden, in een nieuwe situatie. We staan voor de uitdaging hoe we onze roeping nu vorm kunnen geven, juist op dit moment, in deze nieuwe situatie. Hoe kunnen wij onze traditie vorm geven en invoegen in de omstandigheden van nu. Hoe kunnen wij onze roeping, van God gegeven, vorm geven in deze nieuwe omstandigheid, in deze nieuwe situatie en in een volkomen andere wereld dan zoveel jaar geleden. Toen begon u als Broeders van de Christelijke Scholen om een antwoord te geven op de noden van de samenleving. Het is niet gezegd dat vandaag aan de dag de nood van de samenleving niet groot is. Misschien zelfs groter dan in de voorbije tijd. Maar het is zeker een andere nood.

Het onderwijs lijkt goed geregeld. Maar tegelijkertijd zien we dat talloze jonge mensen op zoek zijn naar zin in hun leven. We zien dat het zeer ingewikkeld is voor veel jonge mensen in onze samenleving oriëntatie en richting te vinden. We zien hoe moeilijk het is geworden de bewogenheid om God gestalte te geven en het Leven vitaal aan de orde te kunnen stellen zodat het dicht bij de belevingswereld van de jonge mensen van vandaag komt.

Niet eenvoudig.

Als we ons begeven in het Forum van Europa en ingevoegd worden in een provincie Centraal Europa moeten we beseffen hoe ingewikkeld de discussie was om God te noemen in de grondwet. Het maakt zichtbaar dat wij wellicht meer dan ooit staan voor een nieuwe uitdaging, een nieuwe invulling van onze roeping als religieuzen, nl. hoe we God levensecht en vitaal aan de orde kunnen stellen en kunnen houden in deze Europese samenleving. In deze situatie is niet de oude dag kenmerkend, is niet kenmerkend dat u zich invoegt in de provincie Centraal Europa maar de manier waarop we onze situatie opnieuw kunnen invullen met onze ervaring, met onze lange traditie, met onze bewogenheid. Dan is kenmerkend hoe we samen met anderen opnieuw een weg kunnen vinden om die roeping van toen en van nu gestalte te geven.

De profeet Jesaja sprak werkelijk profetische woorden toen hij zei: *“Zie, ik ga iets nieuw beginnen. Het is als begonnen. Merk je het niet”*. De roeping is gebleven. Deze roeping is zeker een nieuw en ingrijpende uitdaging in de nieuwe omstandigheden. Niet teren op het succes van het verleden. Maar durven zien dat we opnieuw worden uitgedaagd door de omstandigheden van nu om God vitaal en levensnabij aan de orde te stellen. We worden uitgedaagd om onze religieuze bewogenheid vorm te geven in deze nieuwe tijd en deze nieuwe omstandigheden.

Religieuzen gaan, vanuit hun roeping gezien, niet met pensioen als ze vijf-en-zestig of zeventig of tachtig jaar zijn. Ik meen dat iedere religieus de opdracht heeft zijn roeping te vertalen naar de omstandigheden van zijn leven. Of ze nu ziek of gezond zijn, ze houden niet op religieuzen te zijn. Of ze nu een lang verleden hebben of een kort verleden ze worden uitgenodigd naar de toekomst te kijken en te durven leven dat God ons een nieuwe toekomst aan wil reiken. Steeds opnieuw worden religieuzen uitgenodigd om zich met hun roeping te voegen in die nieuwe uitdaging van de nieuwe omstandigheden en ontwikkelingen. Ik hoop dat deze dag niet alleen een dag van terugkijken is; een dag ook waarin met dankbaarheid en met weemoed stil wordt gestaan bij wat voorbij is. Ik hoop dat het ook een dag is waarop we met geloof en ijver durven kijken naar de tijd die voor ons ligt, naar de toekomst die op ons afkomt en die ons uitnodigt onze bijdrage aan die toekomst te leveren. God is immers de Komende. Het rijk van God ligt niet in het verleden. Het ligt in de toekomst. Deze toekomst moet opgebouwd worden, moet aangereikt worden aan de mensen van nu en morgen, wereldwijd, in Europa, in Nederland en in de gemeenschap waarin we leven.

Ik hoop dat wij met de kracht van Gods Geest en met de bewogenheid van Jezus Christus ons dienstbaar durven maken aan de wijngaard van God, de wereld, die roept om vrede, die roept om geloven, die roept om barhartigheid en die roept om gedrevenheid van mensen. Mag het u als gemeenschap van de Broeders van de Christelijke Scholen gegeven zijn de toekomst van God mee op te bouwen. Amen.

Denekamp 23 augustus 2006

Tjeu Timmermans O.Carm.

Voorzitter KNR